

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **CTP Invest, spol. s r. o.**, IČO: 26166453
sídlem CTPark Humpolec 1571, Humpolec

proti

žalovanému: **město Šlapanice**
sídlem Masarykovo náměstí 100/7, Šlapanice
zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, č. j. SLP-KS/93013-22/BOZ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, č. j. SLP-KS/93013-22/BOZ, se z části ruší v rozsahu:
 - druhý odstavec výroku ve slovech: „*text pod nadpisem Právní hodnocení*“, „*text pod nadpisem 07.04.2008 – Smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy*“ a „*poslední věta textu ve třetím sloupci na str. 8 Přílohy – přehled výchozích podkladů s poznámkami*“,
 - třetí odstavec výroku ve slovech: „*text třetí odrážky bodu 1. pod nadpisem Ve věci průmyslové zóny Šlapanice doporučujeme městu dále postupovat následovně*“.
- II. Žalovanému se nařizuje ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni části informace, o něž požádala žádostí ze dne 11. 6. 2020:

- Právní stanovisko Mgr. Jany Zwytek Hamplové z 2. 5. 2016 v částech:
 - i. str. 3, text pod nadpisem *Právní hodnocení*,
 - ii. str. 3, text pod nadpisem *7. 4. 2008 – Smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy*,
 - iii. poslední věta textu ve třetím sloupci na str. 8 Přílohy – přehled výchozích podkladů s poznámkami.
- Právní analýzu advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. ze dne 7. 5. 2020 v částech:
 - i. str. 3, text ve třetí odrážce bodu 1. pod nadpisem „*Ve věci průmyslové zóny Šlapanice doporučujeme městu dále postupovat následovně:*“,
 - ii. str. 31, čtvrtý odstavec, text prvních tří vět až po slova „...*uvedených v čl. II, čl. III, čl. IV a čl. VI Dohody.*“

III. Ve zbytku se žaloba zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Předmětem sporu v dané věci je, zda byl dán zákonný důvod k tomu, aby město Šlapanice jako povinný subjekt (dále jen „žalovaný“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „informační zákon“) neposkytlo žalobkyni na její žádost informace, o jejichž poskytnutí požádala.
2. Žalobkyně uzavřela v minulosti s žalovaným (v letech 2005 až 2014) řadu smluv, které se týkaly spolupráce při realizaci záměru průmyslové zóny Šlapanice, který měl být realizován ve třech fázích. Nejpozději v roce 2016 se celý záměr ukázal jako z objektivních důvodů nerealizovatelný, žalovaný ztratil na jeho realizaci zájem a přistoupil k postupnému ukončení smluvních vztahů s žalobkyní.
3. V této souvislosti si žalovaný nechal zpracovat odborné právní posouzení zaměřené zejména na platnost, účinnost a závaznost jednotlivých smluv, identifikaci možných rizik a navržení kroků nezbytných k ukončení smluvních vztahů mezi žalobkyní a žalovaným. Žalovaný proto disponuje:
 - 1. právním stanoviskem advokátky Mgr. Zwytek Hamplové k smluvním vztahům města Šlapanice se společností CTP Invest, s. r. o., IČO: 2616653 (tj. žalobkyní), včetně přílohy - Přehled dokumentů, ze dne 2. 5. 2016, a
 - 2. právní analýzou AK Frank Bold Advokáti, s. r. o. - Posouzení závaznosti smluv s developerem, zpracovaná AK Frank Bold Advokáti, s. r. o. ze dne 7. 5. 2020.
4. Žalobkyně požádala žalovaného dne 11. 6. 2020 o poskytnutí uvedených dvou prvních analýz.
5. Žalovaný o žádosti opakovaně celkem osmkrát rozhodoval. Prvními třemi rozhodnutími ze dnů 26. 6. 2020, 31. 8. 2020 a 2. 11. 2020 zamítl žádost v plném rozsahu. Dalšími rozhodnutími ze dnů 7. 1. 2021, 17. 3. 2021, 21. 5. 2021, 12. 8. 2021 a rovněž rozhodnutím ze dne 22. 9. 2022 uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“)

žalovaný žádost odmítl z části, přičemž žalobkyni poskytl požadované listiny pouze v omezeném rozsahu a z části znečitelněné.

6. Proti sedmi rozhodnutím žalovaného (ze dnů 26. 6. 2020, 31. 8. 2020, 2. 11. 2020, 7. 1. 2021, 17. 3. 2021, 21. 5. 2021 a 12. 8. 2021) podala žalobkyně postupně odvolání. Nadřízený Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) ve všech sedmi případech rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to primárně z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.
7. Poté, co krajský úřad rozhodnutím ze dne 23. 9. 2021 zrušil v pořadí sedmé rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, žalovaný zůstal nečinným. Žalobkyně se proto bránila nečinností žalobou, kterou soud shledal důvodnou, a rozsudkem ze dne 28. 7. 2022, čj. 30 A 33/2022-115, uložil žalovanému ve věci rozhodnout.
8. Poté, co žalovaný i následujícím rozhodnutím (již osmým v pořadí) znovu žádost z části odmítl a požadované písemnosti poskytl žalobkyni pouze v omezeném rozsahu, podala žalobkyně proti napadenému rozhodnutí dne 13. 10. 2022 žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhá jeho zrušení a zastavení správního řízení o žádosti. Současně podle § 16 odst. 1 informačního zákona navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobkyni požadované listiny (v plném rozsahu).

Žaloba

9. Pokud jde o přípustnost žaloby, dovolává se žalobkyně rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 As 113/2014-35, a ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015-44, č. 3517/2017 Sb. NSS, z nichž podle ní plyne, že v situacích, kdy dochází k opakovanému rušení rozhodnutí a vracení věci povinnému subjektu, se žadatel o informace může bránit obstrukčním jednáním povinného subjektu přímo podáním žaloby proti prvostupňovému odmítavému rozhodnutí, aniž by bylo třeba vyčerpat řádný opravný prostředek (odvolání).
10. Jako žalobní body žalobkyně stručně namítá, že je krácena na právech obstrukčním jednáním žalovaného spočívajícím v opakovaném odmítnutí její žádosti. Rozhodnutí žalovaného nejsou řádně odůvodněna, neboť je krajský úřad již sedmkrát zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný individuálně neodůvodnil, proč neposkytl jednotlivé části požadovaných písemností. Odůvodnění se vztahují k právním analýzám jako celku a nikoliv k jejich specifickým částem. Nezákonnost spatřuje žalobkyně rovněž v rozšiřování zákonných důvodů umožňujících odmítnutí žádosti, které jsou ale stanoveny taxativně. Žalovaný se neřídil závazným právním názorem krajského úřadu. Podle žalobkyně tak bylo porušeno její ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod uveřejněné pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“) a dále i čl. 4 odst. 4 Listiny. Napadené rozhodnutí rovněž odporuje smyslu a účelu informačního zákona.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Podle žalovaného je žaloba nepřípustná [§ 68 písm. a s. ř. s.], neboť nejde o několikáté neodůvodněné rozhodnutí v řadě, a žalobkyně proto měla využít řádný opravný prostředek. Uplatněné žalobní body jsou obecné a postrádají konkrétní argumentaci, případně se vztahují k rozhodnutím, jež žalovaný vydal před napadeným rozhodnutím. Není pravdou, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského úřadu. Žalovaný provedl test

proporcionality, jak mu krajský úřad uložil. Žalobkyně neuvádí jediný důvod, který by správnost testu zpochybnil. Nesouhlasí ani s názorem, že odůvodnění je paušální a nevztahuje se k jednotlivým částem požadovaných písemností. Žalovaný vyloučil jen některé části písemností, které konkrétně identifikoval a odmítnutí jejich poskytnutí odůvodnil, což žaloba nereflexuje. Žalovaný navrhuje, aby soud odmítl žalobu pro nepřipustnost nebo (*in eventum*) žalobu zamítl pro nedůvodnost a přiznal žalovaném náhradu nákladů řízení.

12. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na svém stanovisku.

Ústní jednání

13. K ústnímu jednání dne 20. 1. 2025 se dostavil pouze žalovaný. Žalobkyně se z jednání omluvila, přičemž netrvala na své účasti u jednání. Soud proto jednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).
14. Žalovaný setrval na svém stanovisku a navrhl zamítnutí žaloby. Na dotaz soud na důvody utajení některých jednotlivých (znečitelných) částí právních analýz žalobkyně připustila, že v některých případech důvody neposkytnutí části informace v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly, nebo že k jejich znečitelnění došlo „omylem“. To se týká primárně částí označených ve výročích rozsudku. Žalobkyně rovněž uvedla, že požaduje přiznání náhrady důvodně vynaložených nákladů řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
16. Pokud jde o požadavek na vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem (odvolání) podle § 68 písm. a) s. ř. s., má soud za to, že za dané situace nelze trvat na naplnění této podmínky. Žalobkyně podala žádost v polovině roku 2020 a správní orgány (žalovaný a krajský úřad) poté rozehrály přes dva roky trvající *ping pong* rozhodnutí. Žalovaný opakovaně vydával rozhodnutí, jimiž žádost nejprve zcela a poté zčásti odmítal, a krajský úřad následně jeho rozhodnutí na základě odvolání žalobkyně rušil, primárně z důvodů údajné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Dle názoru krajského úřadu žalovaný opakovaně neodstranil nedostatky odůvodnění, jež mu vytýkal. Po zrušení sedmého rozhodnutí vydaného žalovaným, se žalobkyně dokonce musela bránit proti pasivitě žalovaného podáním nečinnostní žaloby u soudu. Je přitom zjevné, že se žalovaný a krajský úřad neshodnou zejména na tom, jak detailně a precizně má žalovaný rozhodnutí o odmítnutí odůvodnit a zda lze důvody neposkytnutí vztáhnout na všechny znečitelněné části požadovaných písemností. Pokud by rozdílnost názorů obou správních orgánů nadále přetrvávala, pak by mohl proces vyřízení žádosti trvat teoreticky donekonečna, což by odporovalo smyslu a účelu informačního zákona. Soud tedy souhlasí s žalobkyní v tom, že jsou splněny předpoklady pro aplikaci judikaturou dovozené výjimky z povinnosti vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015-44, č. 3517/2017 Sb. NSS, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS). Stejný názor ostatně prezentoval soud již v související věci týkající se nečinnostní žaloby podané žalobkyní, a to v rozsudku ze dne 28. 7. 2022, čj. 30 A 33/2022-115. V nyní projednávané věci jde o žalobu věcně projednatelnou.

17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by měl přihlídnout i bez námítky, soud neshledal. Dokazování soud neprováděl, neboť všechny skutečnosti podstatné pro posouzení věci plynou již z obsahu předloženého správního spisu.

Posouzení žaloby

18. Před vlastním posouzením věci soud považuje za nezbytné zdůraznit, že předmětem přezkumu je v daném případě výlučně jen napadené (v pořadí již osmé) rozhodnutí, jímž žalovaný zčásti odmítl poskytnutí požadovaných informací. Dřívější rozhodnutí žalovaného (nyní již zrušená), stejně jako zrušující rozhodnutí krajského úřadu, se sice bezprostředně týkají projednávané věci a vytváří širší kontext soudního přezkumu, nicméně předmětem soudního přezkumu nejsou. Závěry vyslovenými ve zrušovacích rozhodnutích krajského úřadu, které předcházely napadenému rozhodnutí, není soud vázán.
19. Pokud jde o vlastní žalobní body, které žalobkyně vtělila do žaloby, musí soud konstatovat, že je žalobkyně formulovala velice stručně a nekonkrétně. Vymezila sice podstatu sporu, nicméně obecné námítky nikterak nerozvedla a neupřesnila. Úkolem soudu není domýšlet na základě obecných námitek detailní argumenty či dohledávat z reality skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu a stal by se advokátem jedné ze stran.
20. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
21. Podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona *může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.*
22. Soud se nejprve zabýval důvody částečného odmítnutí žádosti.
23. Žalovaný odůvodnil neposkytnutí částí písemností, které znečetlil, dvěma důvody. Primárním a hlavním důvodem je ochrana majetku a práv žalovaného. Poskytnutí písemností v plném rozsahu by podle žalovaného bylo v rozporu s čl. 11 odst. 1 a 3 a čl. 17 odst. 4 Listiny, § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o obcích“). Žalovaný popsal, že s žalobkyní uzavřeli v minulosti řadu smluv, jejichž společným cílem bylo zajištění realizace průmyslové zóny u Šlapanic. Žalovaný se ale později rozhodl právní vztahy vyplývající z uzavřených smluv ukončit. Za tím účelem si nechal zpracovat nejprve v roce 2016 právní stanovisko advokátky Mgr. Zwyrtek Hamplové a poté v roce 2020 právní analýzu advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. Podle žalovaného jde o dokumenty, které se týkají právního řešení vztahů mezi oběma subjekty a slouží primárně k ochraně majetkových zájmů žalovaného. Žalobkyně opakovaně prostřednictvím zástupce sdělila žalovanému a jeho orgánům, že považuje jeho postup za protiprávní a je připravena hájit svá práva právní cestou. Poskytnutím požadovaných listin v plném rozsahu by došlo k nevyváženému narušení práva na zachování a ochranu majetku obce skrze žádost o poskytnutí informací. Žalobkyně přitom hájí pouze svůj vlastní soukromý zájem nikoliv veřejný zájem. Dochází ke kolizi dvou ústavou zaručených práv, přičemž právo žalobkyně na informace nemůže v tomto

případě převážit, neboť by tím byla narušena rovnost stran. Žalobkyně by mohla obsah písemností využít, aniž se navíc podílela na jejich úhradě. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že písemnosti byly z velké části poskytnuty a v celém rozsahu je bude možné poskytnout až bude spor definitivně dořešen.

24. Podle názoru žalobkyně došlo k nepřipustnému rozšíření důvodů umožňujících odmítnutí žádosti o informace nad rámec taxativně stanovených důvodů podle informačního zákona. Této námitce ale nelze přisvědčit. Informační zákon sice obsahuje v § 7 až § 12 celou řadu ustanovení, jež upravují důvody odmítnutí žádosti a podmínek jejich uplatnění, přičemž jejich výčet se zdá být taxativní. Ustálená judikatura NSS však již dospěla k závěru, že daný výčet obsažený v informačním zákoně není zcela vyčerpávající. Jak uvedl i krajský úřad, jedním z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti o informace může být též *zneužití práva*, přestože tento důvod informační zákon (ve znění použitelném pro posuzovanou věc) výslovně nezmiňuje (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 66). Odůvodnění neposkytnutí informací *zneužitím práva* ostatně připustil v této věci i krajský úřad ve zrušujících rozhodnutích, kterých se žalobkyně dovolává (srov. např. rozhodnutí ze dne 23. 9. 2021, č. j. JMK 137948/2021, str. 11, odstavec první).
25. Zneužitím práva se obecně rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někomu jinému nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“ (srov. rozsudek ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS). Zákaz zneužití práva ve veřejném právu má přitom mnoho podob a tváří (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, bod 15) a jednou z nich je i možnost omezení poskytnutí informací v situacích podobných projednávané věci. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2022, čj. 6 As 188/2021-57, č. 4416/2023 Sb. NSS, totiž „[n]elze vytvořit taxativní výčet situací, v nichž lze spatřovat zneužití práva. Zneužití práva může spočívat v opakovaném podávání žádosti o informace, které již dříve nebylo vyhověno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2022, č. j. 10 As 153/2020-43), ale i v podání žádosti s cílem „poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávist apod.)“ (rozsudek č. j. 8 As 55/2012-62, bod 91).“
26. V obecné rovině pak vyplývá možnost aplikace institutu zneužití práva při vyřizování žádostí podle informačního zákona i ze závěrů rozsudku NSS ze dne 1. 4. 2022, čj. 1 As 96/2021-43, v němž se jinak NSS vyslovil zejména k mezím jeho použití. „*Zákaz zneužití práva je ovšem prostředkem ultima ratio, a má být proto použit ve zcela výjimečných situacích. Může se jednat např. o tzv. šikanózní jednání, jímž by měl žadatel v úmyslu poškodit dotčenou osobu, či o kverulační jednání s cílem paralyzovat úřední činnost povinného subjektu. Vždy však půjde při úvaze o odmítnutí poskytnout informace o uplatňování nanejvýš restriktivního přístupu a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává* (srov. usnesení č. j. 1 As 70/2008 - 74).“
27. Žalovaný přednesl zcela konkrétní skutečnosti a důvody, jimiž odůvodnil závěr, že mezi žalobkyní a žalovaným existuje spor plynoucí z ukončení smluvních vztahů a spolupráce žalovaným. Obě strany zjevně mají ve vztahu k ukončení smluv a potencionálnímu

vybudování zmíněné průmyslové zóny diametrálně zájmy, což ani žalobkyně nikterak nezpochybnuje. Žalovaný si obstaral obě právní analýzy právě z důvodu, aby minimalizoval riziko vzniku možných škod a sporů s žalobkyní. Analýzy představují obrazně řečeno „kuchařku“ obsahující recepty na to, jak postupovat při ukončování vzájemných smluvních vztahů a vyhnout se případným negativním následkům v podobě sankcí, náhrady škod, zdlouhavým soudním řízením apod. Z tohoto pohledu jde o citlivé interní podklady, na jejichž základě se žalovaný rozhoduje o dalším postupu ve vztahu k žalobkyni.

28. Obecně vzato žalobkyni jistě nelze upřít právo na informace plynoucí z čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. Stejně tak má žalobkyně právo zasazovat se o naplnění svých soukromých zájmů nebo podnikatelských záměrů. Srovnatelné ochrany majetkových práv a zájmů ovšem požívá i žalovaný jako územně samosprávný celek nadaný vlastní soukromoprávní subjektivitou. I on, byť zároveň vystupuje jako veřejnoprávní subjekt a povinný subjekt ve smyslu informačního zákona, tím neztrácí právo na ochranu vlastnictví a majetku (čl. 11 Listiny). Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku a je povinna chránit svůj majetek před neoprávněnými zásahy (§ 38 odst. 1 a odst. 6 zákona o obcích).
29. Účelem a smyslem právní úpravy obsažené v informačním zákoně zaručující realizaci práva na informace je zajistit transparentnost výkonu veřejné moci a efektivní kontrolu veřejnosti. Jde o provedení ústavně zaručeného práva na informace dle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. V dané věci ovšem všechny skutkové okolnosti směřují k závěru, že žalobkyně je vedena spíše snahou nahlédnout žalovanému „pod pokličku“, případně zjistit informace o jeho budoucím postupu v soukromoprávní věci, což může ve výsledku žalovaného poškodit. Podaná žádost o informace se (na rozdíl od věci posuzované NSS v rozsudku čj. 1 As 96/2021-43) netýká skutkových okolností nebo důkazních prostředků, které by nebyly žalobkyni známé a které by se žalovaný snažil jakýmkoliv způsobem utajovat, aby jí zabránil v uplatnění jejích práv. Předmětem žádosti nejsou ani informace o činnosti žalovaného, která by z pohledu veřejnosti měla být předmětem veřejné diskuse. Jde čistě jen o analýzy zaměřené na právní posouzení smluvních vztahů mezi oběma stranami a navržení dalšího právního postupu žalobkyně zajišťujícího maximální ochranu práv a zájmů žalovaného. Žalovaný si je pořídil, aby je využil jako podklad, z něhož vychází při jednání s žalobkyní, případně mohou být využity jako podklad pro potenciální soudní či jiné řízení mezi oběma stranami. Jde o citlivé interní dokumenty, z nichž žalovaný vychází při realizaci své vyjednávací a procesní taktiky ve vztahu k žalobkyni. Jejich „vyzrazením“ by bezesporu žalovaný mohl být znevýhodněn, neboť by žalobkyně při znalosti jejich obsahu mohla předcházet jednotlivým krokům žalovaného, případně je znemožnit. Žalobkyně by tím získala nelegitimní výhodu, neboť sama nemá obdobnou povinnost poskytnout protistraně srovnatelné informace. Zpřístupnění obou písemností žalobkyni může narušit rovné postavení obou stran při jednání nebo v případném řízení o sporu a ve výsledku může žalovaného vážně poškodit. Nemusí se přitom nutně jednat jen o nevýhodu v potenciálním soudním (nebo jiném) řízení, ale i o znevýhodnění v rámci mimosoudního jednání žalovaného s žalobkyní. Zájem žalovaného na ochraně takových citlivých informací je proto zcela legitimní.
30. V této souvislosti lze zmínit, že s účinností od 1. 1. 2023 bylo zákonem č. 241/2022 Sb. do § 11 odst. 1 informačního zákona doplněno pod písm. g) nový důvod neposkytnutí informace, podle něhož může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud *byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto*

řízení. S ohledem na přechodná ustanovení obsažená v citovaném zákoně se toto ustanovení nepoužije v projednávané věci, nicméně analogicky lze vycházet z judikatury, která se k tomuto ustanovení váže. Soud v této souvislosti odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2024, čj. 10 As 79/2024-48, č. 4621/2024 Sb. NSS, který se zabývá výkladem citovaného ustanovení nově vloženého do informačního zákona. V publikované právní větě k tomuto rozhodnutí soud uvedl: „*Smysl a účel výluky omezující poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, spočívá toliko v zajištění principu rovnosti zbraní v řízeních, kde je jedním z účastníků povinný subjekt. Pod tuto výlukou tak nespadají veškeré informace, které se řízení jakkoli týkají (např. některé důkazní prostředky, které vznikly bez vazby na příslušné řízení, či informace o stavu správních řízení týkajících se činnosti povinného subjektu apod.), nýbrž pouze ty, u nichž si je povinný subjekt vědom alespoň potenciální možnosti jakéhokoli řízení, a pro tento případ si příslušnou informaci pořídí, přičemž jejím zveřejněním došlo k jeho znevýhodnění jako strany řízení (např. právní analýza či odborný znalecký posudek určitého problému pro případ, že by nastal určitý problém, který by mohl být důvodem soudního sporu, aniž by tento již reálně vznikl)*“ (zvýraznění doplněno soudem).

31. I podle citovaného rozsudku je ochrana zájmů povinného subjektu v soukromoprávním sporu cílem, který může odůvodnit odmítnutí poskytnutí informace. Právě v projednávané věci si žalovaný pořídil dvě *preventivní právní analýzy* týkající se jeho vztahů s žalobkyní, jejichž řešení by mohlo potenciálně vést k zahájení řízení mezi žalobkyní a žalovaným. Jejich poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků potenciálního řízení a žalovaného znevýhodnit. Citovaný rozsudek lze proto analogicky využít jako inspirační zdroj k doplnění závěrů starší judikatury týkající se právě aplikace institutu zneužití práva ve věcech informačního zákona. Provedení novelizace informačního zákona podle soudu neznámá, že dříve nepožíval obsah obdobných právních analýz žádné ochrany. Do informačního základu bylo pouze včleněno ustanovení, které stanovilo přesné podmínky pro odmítnutí žádosti o informace v obdobných případech a *pro futuro* nahradilo (zčásti) možnost aplikace institutu *zneužití práva*, který bylo možné do té doby aplikovat v obdobných případech, což potvrzuje i judikatura NSS.
32. Postup zvolený žalobkyní, tedy snaha o zpřístupnění informací o postupu žalovaného v ryze soukromoprávním sporu podle soudu představuje *zneužití práva*. Žalobkyně sice ve svých odvoláních deklarovala, že má jako vlastník pozemků na území města zájem na řádném hospodaření povinného subjektu, což jí nelze upřít. Nelze ale přehlédnout, že používá práva plynoucí z informačního zákona způsobem, který zjevně povede k jejímu nelegitimnímu zvýhodnění vůči žalovanému a narušení rovnosti mezi ní a žalovaným. Žalovaný bude znevýhodněn jak v jednáních s žalobkyní, tak i v potencionálním řízení před soudem nebo jiným orgánem, což ho v konečném důsledku může poškodit na jeho právech. Neznalost úplného obsahu obou právních analýz přitom žalobkyni nikterak neomezuje a nebrání v tom, aby se zasazovala o naplnění svých legitimních zájmů, anebo se domáhala svých práv buď dohodou s žalovaným, anebo v krajním případě i podáním návrhu u soudu nebo jiného příslušného orgánu.
33. Že se nejedná jen o teoretickou hrozbu a plané obavy, soud dovodil vedle písemností zmiňovaných žalovaným v napadeném rozhodnutí, ale i z listin, jimiž provedl důkaz v během ústního jednání (Vyjádření žalobkyně k výpovědi dohody o spolupráci spojené s výzvou k odstranění protiprávního stavu ze dne 16. 11. 2020 adresované zastupitelům města, dopis ze dne 9. 6. 2020 označený jako reakce na bod č. 22 pozvánky na 9. veřejné

zasedání Zastupitelstva města Šlapanice, Námitky proti návrhu opatření obecné povahy o stavební uzávěře ze dne 27. 12. 2020). Z nich plyne, že spor mezi účastníky je aktuální, a hrozí zahájení řízení o sporu, případně uplatňování náhrady škody vůči žalovanému.

34. Postupu žalobkyně, který směřuje k jejímu nelegitimnímu zvýhodnění vůči žalovanému, proto soud nemůže poskytnout plnou ochranu.
35. Soud si je zároveň vědom skutečnosti, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění výslovně nepoužil formulaci, že postup žalobkyně představuje zneužití práva. Odůvodnil však i přesto dostatečně srozumitelně, že žalobkyně nesleduje účel a smysl informačního zákona, neboť primárně sleduje vlastní úzce vymezené soukromé zájmy, i to že poskytnutí informací v plném rozsahu může potenciálně žalovaného ve vztahu k žalobkyni znevýhodnit a poškodit zejména na jeho majetkových právech. Z materiálního hlediska tedy žalovaný *de facto* postupoval tak, jako by institut zneužití práva aplikoval a jeho klíčové závěry lze po dílčí korekci v podstatné míře aprobovat.
36. Námitce, že žalovaný nepřipustně rozšířil taxativní výčet důvodů žádosti o informace, ze shora uvedených důvodů nelze přisvědčit.
37. To platí tím spíše o druhém z důvodů neposkytnutí informací, kterým žalovaný odůvodnil částečné odmítnutí žádost. Žalovaný odkázal na § 11 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), přičemž ale k ochraně autorských práv směřuje § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona. Byť žalovaný posledně uvedené ustanovení výslovně necitoval ve výroku napadeného rozhodnutí, což lze považovat za dílčí pochybení, v žádném případě nejde o rozšiřování výčtu důvodů odmítnutí žádosti o informace podle informačního zákona. Otázce, zda jsou skutečně dány důvody znepřístupnění stanoviska Mgr. Zwyrtek Hamplové z důvodu autorskoprávní ochrany, se soud bude věnovat níže.
38. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem krajského úřadu vysloveným ve zrušujících rozhodnutích, podle nichž je žalobkyně povinna požadované informace poskytnout. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože není řádně odůvodněno, neboť se žalovaný nezabýval posouzením jednotlivých dílčích částí obou analýz, ale své závěry vztáhl k oběma písemnostem jako celku.
39. V první řadě nelze s žalobkyní souhlasit, pokud tvrdí, že krajský úřad uložil žalovanému poskytnout požadované informace žalobkyni. Z obsahu jednotlivých rozhodnutí plyne, že krajský úřad opakovaně vytýkal žalovanému vady týkající se jeho postupu v řízení a nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného předcházejících vydání napadeného rozhodnutí. Šlo např. o absenci vyjádření advokátky Mgr. Zwyrtek Hamplové a advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o., nepřiměřenost paušálního odmítnutí žádosti ve vztahu k celému obsahu dotčených písemností, chybné formulace výroku rozhodnutí, anebo paušální povahu odůvodnění při absenci individualizovaných důvodů neposkytnutí jednotlivých částí písemností. Krajský úřad proto rušil rozhodnutí žalovaného primárně z důvodu procesních vad a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V žádném z předchozích rozhodnutí však žalovaný neuložil žalovanému povinnost poskytnout požadované písemnosti v plném rozsahu, neboť požadoval pouze doplnění jeho odůvodnění či úpravu výrokové části. Výtka, že krajský úřad uložil žalovanému dotčené písemnosti poskytnout žalobkyni v plném rozsahu, je tedy lichá.

40. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že žalovaný odůvodnil neposkytnutí písemností paušálně. Přestože mu to krajský úřad vytýkal, nezabýval se posouzením jednotlivých částí, které neposkytl. To však podle soudu samo o sobě neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný důvody neposkytnutí přesně vymezených částí napadeného rozhodnutí v odůvodnění popsal a srozumitelně vyjádřil. Implicitně přitom z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že paušální odůvodnění podle žalovaného dopadá stejnou měrou na všechny „utajené“ části obou písemností, které nebyly žalobkyni poskytnuty. Soud proto neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pouze pro paušálnost odůvodnění.
41. Je třeba si ale položit otázku, zda paušální důvody neposkytnutí informací ob stojí ve vztahu ke všem dílčím neposkytnutým částem požadovaných informací. Hodnocením krajského úřadu obsaženým v sedmém zrušujícím rozhodnutí přitom soud není vázán a je oprávněn jeho závěry přehodnotit a zkorigovat.
42. V této souvislosti soud znovu poukazuje na závěry rozsudku čj. 1 As 96/2021-43. NSS v něm uvedl: *„Nejedná-li se proto o na první pohled patrné či excesivní zneužití práva (zjevná šikana, vedení sporů pro spory, mstění se ‚veřejné moci‘, snaha o ochromení činnosti povinného subjektu apod.), předchází odmítnutí poskytnutí informace pro zneužití práva řada myšlenkových operací souvisejících s poměřováním hodnot (jsou-li zde) stojícím proti právu na poskytnutí konkrétní informace. [...] Povinné subjekty musí požadované informace posoudit (vyvážit) právě s přihlédnutím k protichůdným právem ztělesněným hodnotám, jež mohou bránit poskytnutí informací. Při svých úvahách jsou však vázány východiskem zákona o svobodném přístupu k informacím – informace zásadně poskytnout. V tomto smyslu nelze ani přehlédnout vliv rozsahu poskytnutí požadovaných informací na potenciální zásah (případně i újmu) do práv ostatních (včetně osoby zúčastněné na řízení), relevantní i pro možnost zvažovat zneužití práva. To vše je zpravidla (srov. odst. [35] shora) zapotřebí posoudit před vyslovením závěru o zneužití práva, má-li zde vůbec místo. Otázka zneužití práva proto musí nutně (až na zcela výjimečné situace uváděné v bodě 35, kdy je na první pohled zneužití práva zřejmé) mířit již na konkrétní jednotlivé informace, které by se přičily smyslu a účelu práva na informace, u nichž právo na informace převážilo nad právem (hodnotou) bránící jejich poskytnutí. Zároveň by rozhodnutí správních orgánů (povinných osob) neměla postrádat úvahy o tom, proč namísto alespoň části, nebyly poskytnuty žádné požadované informace.“* Současně NSS také zdůraznil, že nejprve je třeba posoudit, zda „některé informace (autorská díla, informace o příjmech fyzických a právnických osob) nejsou chráněny jinými právy (zejména ochrana osobních údajů, obchodní tajemství), které právo na informace na pomyslné míse vah převáží (proto je nepůjde poskytnout a ani dojít k použití zákazu zneužití práva).“
43. Soud po seznámení s plným obsahem žalobkyní požadovaných písemností, které byly soudu předloženy v průběhu soudního řízení, konstatuje, že důvody pro odmítnutí žádosti o jejich poskytnutí nejsou ve všech případech zcela naplněny.
44. Soud se v prvé řadě zabýval otázkou, zda nejsou naplněny podmínky pro aplikaci některé z taxativně uvedených výjimek upravených v informačním zákoně. Soud nesouhlasí s názorem, že obsah právního stanoviska Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové požívá ochrany autorského práva. Autorským dílem se podle § 2 odst. 1 autorského zákona rozumí *dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam.* Stanovisko Mgr. Zwyrtek Hamplové,

ve vztahu k němuž žalovaný autorskoprávní ochranu zvažoval a která se jí také sama dovolávala ve svém vyjádření, podle soudu zjevně nenaplní znaky jedinečnosti a výsledku tvůrčí činnosti autora. Jde o víceméně triviální shrnutí „právně technických“ úvah autora, k nimž je sice třeba právně odborných znalostí právní teorie, právní úpravy a judikatury soudů apod., ovšem postrádají jakýkoliv vnitřní autorský vklad ve formě individuálního projevu osobnosti autora. Obdobně je tomu i u navazující právní analýzy advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o., která se sice liší větším rozsahem, detailností a propracovaností, ovšem i zde chybí znaky jedinečného tvůrčího vkladu autora, který by toto dílo podstatně odlišoval od jiných obdobných literárních výtvorů. Frank Bold Advokáti, s. r. o. se ostatně autorskoprávní ochrany ani nedovolávala.

45. Podle soudu se tedy na žádnou z právních analýz nevztahuje autorskoprávní ochrana a nedopadá na ně výjimka z povinnosti poskytnout informace podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona.
46. Z povahy věci nelze podle soudu aplikovat ani žádnou jinou z výjimek upravených informačním zákonem, a proto lze v intencích judikatury NSS připustit mimořádnou aplikaci institutu zneužití práva. Soud tedy přistoupil k hodnocení důvodů neposkytnutí informací z pohledu aplikace tohoto institutu.
47. Pokud jde o stanovisko Mgr. Zwyrtek Hamplové má soud za to, že úvahy a skutečnosti uvedené v znečitelněných částech na str. 3 pod nadpisem „*Právní hodnocení*“ a pod nadpisem „*07.04.2008 – Smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy*“ zjevně nemají a nemohou mít žádný významný dopad na způsob, jakým může žalovaný vůči žalobkyni uplatňovat své zájmy a práva. Sama žalobkyně tento náhled potvrdila při ústním jednání. Jde o zcela obecný závěr plynoucí ze skutečností známých oběma stranám. Ve vztahu ke smlouvě o uzavření budoucí kupní smlouvy ze dne 7. 4. 2008 ostatně žalovaný již obdobné závěry žalobkyni zpřístupnil v rámci poskytnuté části právní analýzy advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. Pokud jde o poslední větu, která je součástí přílohy posudku na str. 8, jde o okolnost, která zjevně musí být známa i žalobkyni. Samotné stanovisko žalovaného plynoucí z rekapitulace stavu na jednání zastupitelstva a týkající se přijímání územního plánu, bylo žalobkyni již poskytnuto. Dovětek týkající se stanoviska žalobkyně nepředstavuje okolnost, jež by mohla přivodit negativní důsledky pro žalovaného.
48. Ve zbylém rozsahu právního stanoviska Mgr. Zwyrtek Hamplové, tedy pokud jde o str. 3 text pod nadpisem „*7.4.2008 – Smlouva o spolupráci*“ a na str. 4, třetí odstavec, soud dospěl k závěru, že jde o informace, jejichž poskytnutí má potenciál ohrozit vyjednávací pozici žalobkyně a v případném sporu ji znevýhodnit. Shora uvedené důvody neposkytnutí informací tedy v této části obstojí.
49. V rozsahu textu právního stanoviska Mgr. Zwyrtek Hamplové na str. 3 pod nadpisem „*Právní hodnocení*“ a pod nadpisem „*07.04.2008 – Smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy*“ a poslední věty, která je součástí přílohy posudku na str. 8, paušální důvody neposkytnutí informace neobstojí a žaloba je proto z části důvodná.
50. Dále se tedy soud zabýval právní analýzou advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. Zde je třeba zdůraznit, že se již jedná o detailní, propracovaný a v době vydání napadeného rozhodnutí aktuální podklady pro rozhodování orgánů žalovaného ve vztahu k žalobkyni. Z analýzy plynou i primární zájmy a cíle, o něž žalovaný usiluje, a formuluje i jednání a kroky, jež mají zajistit ochranu práv a zájmů žalovaného.

51. Znepřístupněné údaje na str. 2, na str. 3 pod bodem 4 a na str. 3 v prvním, druhém, třetím a čtvrtém odstavci pod nadpisem *Ve věci průmyslové zóny Šlapanice doporučujeme městu dále postupovat následovně*: (žalovaný zjevně nepočítá jako samostatný odstavec text za číslicí 1) obsahují podstatné body zájmu žalovaného, prezentují možná rizika pro a doporučení, jak se jim vyhnout. To samé platí i o druhém odstavci na str. 4, 7, 8 a 9, 12, 13 a 14, 17 a 18, 19 a 20, 24, 25, 26 a 27 (s výjimkou krátkého textu – věty na str. 26 za textem *Central trade Park D1, 369 01 Humpolec, Česká republika*), 28 a 29, 30 a z části i o znečitelněných údajů na str. 31 (k údajům na str. 31 viz níže). Na tyto části právní analýzy advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. se plně vztahují již shora uvedené úvahy a závěry o zneužití práva. Uvedené části mohou žalobkyni poskytnout znalost záměrů, cílů a strategie žalovaného, který tedy jejich poskytnutím může být poškozen. Zájem žalovaného na utajení těchto částí je nadále aktuální a trvá, neboť nelze vyloučit další úkony nebo nároky z nich plynoucí a týkající se jich. V této části není žaloba důvodná.
52. Žádný důvod utajení naopak nelze shledat ve vztahu k doporučení na straně 3 ve třetí odrážce pod bodem 1. *Dále postupovat podle uzavřených a platných smluv*, zvláště když žalovaný údaj o dotčené smlouvě zpřístupnil žalobkyni již v úvodu na str. 1 analýzy. Sama žalobkyně uvedla při jednání soudu, že tato část byla do výčtu zřejmě uvedena omylem.
53. Pokud jde o údaje na str. 31 právní analýzy Frank Bold Advokáti, s. r. o., souhlasí soud s názorem krajského úřadu, že postup žalovaného není zcela jednoznačný. Žalovaný odmítl poskytnout žalobkyni na str. 31 *text ve druhém a třetím odstavci a text, který následuje za textem „...uvedených v čl. II, čl. III, čl. IV a čl. VI Dohody.“ v pátém odstavci*. Fakticky však poskytl analýzu v odlišném rozsahu. Na straně 31 se nacházejí čtyři odstavce textu, nikoliv pět, jak uvádí žalovaný. Je však zjevné, že žalovaný považoval za samostatný odstavec část textu prvního odstavce za slovy *pro další pořizování ÚP města*, neboť i tuto část zneprístupnil. Byť tedy žalovaný nesprávně tuto část textu označil jako samostatný odstavec, je z kontextu jeho postupu při vyřizování žádosti zcela zjevné, jakou část analýzy na straně 31 žalobkyni zneprístupnil.
54. Soud má přitom za to, že důvody pro neposkytnutí informace, resp. údajů na str. 31 analýzy Frank Bold Advokáti, s. r. o. byly v době vydání napadeného rozhodnutí naplněny, pokud jde o znečitelněnou část prvního odstavce za slovy *pro další pořizování ÚP města* (žalovaným nesprávně označenou za druhý odstavec), druhý odstavec (žalovaným mylně označený za třetí odstavec) i poslední řádky čtvrtého odstavce (žalovaným mylně označený za pátý odstavec) za větou končící *„...uvedených v čl. II, čl. III, čl. IV a čl. VI Dohody.“*. Na tyto části právní analýzy se plně vztahují již shora uvedené úvahy a závěry o zneužití práva. Uvedené části mohou žalobkyni poskytnout znalost záměrů, cílů a strategie žalovaného, čímž může být poškozen. Zájem žalovaného na utajení těchto částí je nadále aktuální a trvá, neboť nelze vyloučit další úkony nebo nároky z nich plynoucí a týkající se jich.
55. Soud proto shrnuje, že paušální odůvodnění odepření poskytnutí informací nemůže obstát ve vztahu k části analýzy Frank Bold Advokáti, s. r. o. uvedené na str. 3 ve třetí odrážce pod bodem 1. *Dále postupovat podle uzavřených a platných smluv*. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná, a proto soud v tomto rozsahu nařídil žalovanému informaci poskytnout. Konečně soud též přikázal žalovanému poskytnout žalobkyni část právní analýzy Frank Bold Advokáti, s. r. o. na str. 31, ve čtvrtém odstavci text prvních tří vět až po slova *„...uvedených v čl. II, čl. III, čl. IV a čl. VI Dohody.“*. Ačkoliv totiž žalovaný poskytnutí této části informace napadeným rozhodnutím neodmítl, ve skutečnosti postupoval tak, že i tuto část analýzy

žalobkyni zneprístupnil (začernil). Podle vyjádření žalovaného šlo o omyl.

56. K závěrečné a zcela obecné žalobní námitce, podle níž odporuje postup žalovaného účelu a smyslu informačního zákona, konstatuje soud pouze pro úplnost, že jde o námitku natolik obecnou, že není zřejmé, v čem měl podle žalobkyně rozpor s účelem a smyslem zákona spočívat. Lze ji chápat jen jako doplnění argumentace k námitkám, jimiž se soud zabýval výše. Soud proto pouze odkazuje na vypořádání všech předchozích námitek.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Soud dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná, a proto v rozsahu vymezeném ve výroku zčásti zrušil napadené rozhodnutí pro vadu nezákonnost [§ 78 odst. 1 s. ř. s.]. Jelikož žádný jiný z důvodů odmítnutí žádosti o informace nepřípadá v tomto případě v úvahu (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010-65), přikázal soud žalovanému v rozsahu zrušení poskytnout žalobkyni požadované informace podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Ve zbytku soud žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Každý z účastníků řízení měl ve věci úspěch pouze částečný. Míru úspěchu každého z nich přitom nelze matematicky přesně stanovit. Žalobce se domohl poskytnutí podstatné části písemností, jež mu dosud byly žalovaným odepřeny. Nicméně i nadále mu nebudou zpřístupněny významné části právní analýzy advokátní kanceláře Frank Bold Advokáti, s. r. o. Rozsahem i významem jde o srovnatelně významné části písemností. Procesní úspěch žádného z účastníků tak podle soudu není převažující. Za daných okolností proto soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně ve stanovené lhůtě povinnost podle výroku II tohoto rozsudku, může se žalobce domáhat jejího vymožení podáním návrhu na soudní výkon rozhodnutí.

Brno, 20. ledna 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

